

Ce este educația

Dacă este să analizăm din punct de vedere etimologic, *educația* vine din latinescul *educō-educare*, care înseamnă a alimenta, a crește - plante sau animale. Având înțelesuri asemănătoare întâlnim la francezi, în secolul al XVI-lea, termenul *education*, din care va deriva și cel românesc, *educație*. Acesta mai poate să fie dedus și din termenul latinesc *educō - educare* care înseamnă: a duce, a conduce, a scoate. Se consideră că ambele *traiecte etimologice sunt corecte*¹.

*A educa înseamnă a cultiva curățenia sufletească și bună-cuviință a copiilor și tinerilor, a-l crește pe un copil moral și în evlavie, a avea grijă de sufletul lui, a-i modela inteligența, a forma un atlet pentru Hristos, pe scurt a te îngriji de mântuirea sufletului lui. Educația este asemenea unei arte: artă mai mare decât aceasta nu există, pentru că, dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accederii la lumea viitoare*².

*Educația este activitatea de disciplinare, cultivare, civilizare și moralizare a omului, iar scopul educației este de a dezvolta în individ toată perfecțiunea de care este susceptibil (Kant)*³.

Educația este acțiunea de formare a individului pentru el însuși,

---

¹ Constantin Cuceș, *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2009, p. 39.

² *Ibidem*

³ *Ibidem*

dezvoltându-i-se o multitudine de interese (Herbart)⁴.

Educația constituie acțiunea generațiilor adulte asupra celor tinere cu scopul de a le forma, acestora din urmă anumite stări fizice, intelectuale și mentale necesare vieții sociale și mediului special pentru care sunt destinate⁵ (Durkeheim).

Educația este acea reconstrucție sau reorganizare a experienței care se adaugă la înțelesul experienței precedente și care mărește capacitatea de a dirija evoluția celei care urmează (Dewey)⁶.

Educația e o voință de iubire generoasă față de sufletul altuia pentru a i se dezvolta întreaga receptivitate pentru valori și capacitatea de a realiza valori.(Spranger)⁷. Educația este o integrare:integrarea forțelor vieții în funcționarea armonioasă a corpului, integrarea aptitudinilor sociale în vederea adaptării la grupuri, integrarea energiilor spirituale, prin mijlocirea ființei sociale și corporale, pentru dezvoltarea completă a personalității universale (Hubert). Educația este activitatea conștientă de a-l influența pe om printr-o triplă acțiune: de îngrijire, de îndrumare și de cultivare în direcția creării valorilor culturale și a sensibilizării individului față de acestea (Bârsănescu)⁸.

Educația stă la baza tuturor lucrurilor, o societate civilizată care își respectă valorile, se ghidează după principii sănătoase. O societate fără o educație temeinică este o societate care se afundă în întuneric și în necunoaștere, nu poți să respecti dacă nu înțelegi, nu poți să înțelegi dacă nu ești educat. Educația este cea care salvează și protejează o societate, o comunitate, o țară, o lume în general.

---

⁴ *Ibidem*

⁵ *Ibidem*

⁶ *Ibidem*, p.40.

⁷ *Ibidem*

Educația e factorul care determină evitarea greșelilor anterioare, este cea datorită căreia se poate îmbunătăți lumea de mâine. Lipsa educației a fost folosită mereu pentru a manipula, iar societatea românească s-a confruntat cu o perioadă de acest fel, perioadă care a lăsat în societate urme vizibile care nu pot să fie șterse ușor.

Există, astfel, generații crescute în minciună și ură, generații care doar, parțial, au putut să se salveze prin educația primită acasă sau auto-educare, lipsa cărților și a mijloacelor de informare au fost marea problemă care a condus către imposibilitatea realizării procesului de educare în unele situații.

Educația ar fi reușit să blocheze gravele greșeli pe care România le-a făcut în anii care au urmat căderii comunismului. Mijloacele multimedia ar fi putut să facă atunci posibil blocarea cenzurii brutale la care România a fost supusă. Nu doar cenzura este un factor distructiv atunci când vorbim despre educație este bine să luăm în calcul și celălalt instrument folosit, minciuna, o minciună care era servită drept adevărul absolut. Remedierea greșelilor făcute din neștiință (lipsă de educație) după căderea comunismului poate fi făcută doar prin educație, o educație care poate să repună pe pozițiile corecte, adevărul istoric care respectă întocmai realitatea, acesta este un proces de durată care presupune un efort consistent și ale cărui rezultate nu pot fi evaluate decât mult mai târziu, consecințele fie ele pozitive sau negative pot fi evaluate în timp.

---

⁸ *Ibidem*

Ioan Cerghit identifică următoarele posibile perspective de înțelegere a acesteia⁹:

1. *Educația ca proces*
2. *Educația ca acțiune de conducere*
3. *Educația ca acțiune socială*
4. *Educația ca interrelație*
5. *Educația ca ansamblu de influențe*

Se disting astfel următoarele note și trăsături ale educației ca fenomen¹⁰:

1. *Educația este un demers aplicabil doar la specia umană*
2. *Educația constă într-un sistem de acțiuni preponderent deliberate, ea este o propunere a unei anume intenționalități, a unei previzibilități*
3. *În măsura în care influențele sunt concentrate la nivelul unor instituții de profil, acțiunile permit o organizare, o structurare și chiar o planificare sub aspectul sarcinilor și timpului acordat acestora*
4. *Educația se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, în acord cu repere culturale și istorice bine determinate*
5. *Educația nu este o etapă limitată numai a unei anumite vârste, ci se prelungește pe întreg parcursul vieții unui individ.*

Funcțiile educației sunt percepute diferit de către specialiști, astfel, unii relevă funcțiile de selectare și transmitere a valorilor de la societate la individ, de dezvoltare a potențialului biopsihic.

---

⁹ *Ibidem*

Comunicarea la nivel global

Comunicarea stă la baza tuturor lucrurilor întreprinse pe acest pământ de către oameni și nu numai, ceea ce este caracteristic pentru comunicarea zilelor noastre este tocmai scara la care comunicarea are loc, și anume, ea are loc la o scară globală. Mesajele pot să ajungă în timp foarte scurt, chiar în timp real, între persoane care se află la distanțe foarte mari.

Din acest motiv, studierea lui se face din perspective multiple și de discipline diferite, dar și complementare.

Astfel distanța dintre cei care corespundea a fost efectiv înlăturată de *proliferarea rețelelor de comunicare electronică*. Facilitarea unei astfel de comunicări în timp real între indivizi care se află la distanțe uriașe de timp și spațiu a făcut din comunicare un factor esențial în evoluția lumii de azi.

Putem vorbi de globalizare atunci când¹¹:

- a. *Activitățile au loc într-o arenă care este globală sau aproape globală*
- b. *Activitățile sunt organizate, plănuite sau coordonate la o scară globală*

---

¹⁰ *Ibidem*

¹¹ Jhon B., *Media și modernitatea*, Editura Antet, p. 146.

c. Activitățile implică un anumit grad de reciprocitate și de interdependență, astfel încât activitățile localizate în diferite părți ale lumii sunt modelare unele de altele

Procesul de globalizare este, mai cu seamă, o caracteristică a lumii de azi și este un proces care a devenit din ce în ce mai rapid în ultima perioadă. Ca și proces, globalizarea nu este nicidecum un proces nou cu care se confruntă societatea de azi, apariția lui coincide cu expansiunea comerțului de la sfârșitul Evului Mediu și începutul perioadei moderne.

Până spre sfârșitul Evului Mediu, comerțul era o activitate cu caracter local, comerțul cu mirodenii care avea un caracter mai global era pentru o anumite categorie a populației.

Cu toate că originile globalizării vin din perioada expansiunii comerțului de la sfârșitul secolului al XV-lea, abia în secolele următoare, procesul globalizării s-a extins și a dobândit multe din caracteristicile pe care le manifestă și azi.

Totodată, nu există dubii cu privire la faptul că organizarea activității economice și concentrările puterii economice au jucat un rol esențial în procesul de globalizare.

Rețelele de comunicare globală au apărut odată cu practica de a transmite mesaje la mari distanțe, astfel, rețelele de comunicare poștală au fost înființate de autoritățile politice ale Imperiului Roman și de către elitele politice, ecleziastice și comerciale din Europa Medievală. Începând cu secolul al XV-lea, odată cu dezvoltarea imprimăriilor, materialele imprimate erau răspândite la distanțe mult mai mari de locul producerii lor, organizarea la o scară globală a rețelelor de comunicare și